

Leifby: Kan inte beskrivas med ord

STORA MOSSEN.

Djurgårdens IF är svenska mästare i ishockey.

Hanna Olsson?

Hon kommer för alltid vara "Bossen i Stora Mossen".

En bra lördag är en lördag då man kan ta tunnelbanan ut från stan, i riktning mot Tommy Mörths Hässelby, för att gå och stå på en SM-final i ishockey.

På vägen upp mot idrottsplatsen promenerade jag förbi "Villa Myrdal" på Nyängsvägen 155, en funktis-sockerbit som Alva och Gunnar Myrdal bodde i från 30-talet och framåt. Symboliken? Äh, jag vet inte hur intresserad Alva Myrdal var av ishockey men hon kämpade för kvinnors lika villkor och var, således, en jävel på spel i numerärt underläge. Boork fick buffla sig fram

Djurgårdens damer hade fått flytta på sig när AIK kravlade sig vidare i något evighetskval någonstans i ett annat hockey-Sverige och vi som skulle titta på finalmatch nummer två mellan Djurgården och HV 71 fick åka till Stora Mossen.

1300 pers trängde ihop sig i hallen, Radiosportens expert Charles Berglund fick krypa upp i knät på kommentatorn Magnus Wahlman och förbundskapten Leffe Boork kom sent och fick buffla sig fram för att överhuvudtaget få sig en glimt av matchen.

Genuint och inte lika mycket "videokväll hemma hos Lärking" som vi vant oss vid i herrarnas dito.

Och lika tätt som det var på läktaren var det på isen.

Lagen bytte solidariskt målchanser och mål med varandra, vi noterade 2-2 efter första perioden, 3-3 inför den tredje och innan vi går in på avgörandet måste vi förstås smutta lite på 1-0 målet som var matchens pralin.

Hanna Olssons bakom ryggen-passning till Rebecca Stenberg liknade på många sätt Loob-Sandström-varianten från VM i Wien 1987.

En ny stormaktstid?

Djurgården skapade mängder med lägen i andra och tredje och när hemmalaget fick spela två raka PP-spel i sista orkade inte småländskorna stå emot.

Hanna Olsson styrde in avgörandet på ett skott från Tina Enström med drygt åtta minuter kvar att spela och resten blev en gastkramande historia.

HV 71 tog ut Sabina Eriksson och pressade på rejält för att rädda finalserien med en kvittering.

Djurgården hade flera lägen att avgöra och när hemmalaget bara skulle skicka en puck halvvägs till Spånga med 19 sekunder kvar slutade det i stället med en puck out och spel med en man mindre.

Många magar fick sig ytterligare en körare men det är väl så det ska vara, när det spelas om ära, berömmelse och hjälmar i guld.

Mesta mästarna är svenska mästare igen – och för första gången – och det kan mycket väl ha varit inledningen på en ny stormaktstid vi fick se.

I oktober 2014 spelade Djurgårdens damlag sin första historiska seriematch.

I dag, 2,5 år senare, är de bäst i Sverige.

På tre år har Nils Ekman (sportchef) och [Danijela Rundqvist](#) (verksamhetschef) – eller "Nisse och Danne" som de kallas – byggt ett mästarlag från grunden och deras engagemang i det här laget går inte riktigt att räkna i timmar eller beskriva i ord. SM-finalen spelades också i en damhockeyvärld som skakas av den infekterade fejd som pågår mellan USA:s damlandslag och förbundet.

Damerna har sagt att de tänker bojkotta hemma-VM som inleds 31 mars om de inte får en rimlig – och rättvis – ersättning, förbundet har satt hårt mot hårt och överväger att ställa ett starkt b- eller c-betonat landslag på isen i stället.

Det vore fel väg att gå, tror jag.

Tjejer slutar tidigt med hockey

Att tjejer och killars förutsättningarna att spela ishockey är vitt skilda och på många sätt orättvisa är ingen direkt nyhet.

Det intressanta är att kampen hårdnar – och det är fanimej på tiden.

270 000 såg "Stålbucklan" – tjejernas version av tv-pucken – som SVT sände härom veckan och småtjejerna börjar nu flockas i ishallar runt om i Sverige.

Säsongen 2012/13 deltog drygt 1800 tjejer i hockeyskola, säsongen 2016/17 var de 4000. Siffror som Svenska hockeyförbundet tagit fram visar att många tjejer ger upp och slutar någonstans i åldern 10-14.

Om svensk damhockey ska kunna ta nästa steg måste de här 4000 tjejerna få vettiga förutsättningar att lira hockey, de ska inte behöva ge upp för att träningarna ligger för sent eller för att deras tid inte räcker till.

För att de ska få vettiga förutsättningar att satsa på ishockey krävs ökade resurser och någonting säger mig att det inte kommer att lösa sig per automatik.

I hockey är det viktigt att vinna, men i det lite större perspektivet är det kanske än viktigare att göra skillnad.

Har allting framför sig

I dag går runt 20 procent av de sex-sju miljarder som näringslivet pumpar in i svensk idrott till kvinnlig idrott och för mig är det obegripligt att ett företag som sponsrar en svensk idrottsförening eller klubb inte ställer högre krav på hur pengarna ska fördelas. Förhoppningsvis är det bara en tidsfråga innan vi får se en mer jämställd sponsring för det är först då det kommer att hända saker på riktigt.

Medan jag skriver de här raderna sjunger Djurgårdens damer så att väggarna vibrerar, Nisse Ekman har precis hämtat en kartong med texten "Rör ej" från ett kylskåp i pressrummet, och för en liten stund sedan sjöng klacken i hallen att de skulle hålla på Djurgården tills de dör.

De lär få hålla igång ett tag.

Det här skrålande guldgänget har precis blivit svenska mästare, ändå känns det som att de har allting framför sig.

170319 Aftonbladet